

KATEDRA ČESKÉHO JAZYKA A LITERATURY
Posudek diplomové práce

Autor: Markéta Kovrzková

Studijní obor: Učitelství pro 2. stupeň ZŠ – český jazyk; Učitelství pro 2. stupeň ZŠ – ruský jazyk

Název práce (česky/anglicky): Ženská podoba příjmení v českém jazyce

Vedoucí práce: PhDr. PaedDr. Miloslav Vondráček, Ph.D.

Oponent práce: PhDr. Jana Bílková, Ph.D.

Hodnoticí kritéria	Hodnocení
Soulad názvu práce s obsahem, cílem, anotací, obsahem a závěrem	A
Teoretická podkladová koncepce, metodika/metodologie, terminologie	B
Schopnost analýzy excerpovaného materiálu/předmětu výzkumu a následné syntézy, interpretace a argumentace	A
Sekundární literatura, tvůrčí aplikace, schopnost kritického komentáře	A
Struktura práce (výstavba textu, adekvátnost použitých stylistických prostředků), dodržení ortografické a gramatické normy, bibliografický a poznámkový aparát, jednotný způsob citací	A

Pozn.: Pro hodnocení se používá zavedené vysokoškolské klasifikace, tedy: A,B,C,D,E,F. Pokud diplomant obdrží v jednom (nebo více) z kritérií hodnocení F, pak je celá BP/DP považována za nedostatečnou.

Vyjádření vedoucího práce k antiplagiátorské kontrole:

Práce vykazuje 1% podobnost s jinými texty v repozitáři Odevzdej.cz. Shodné pasáže jsou řádně označené citace.

Hodnocení práce – návrh klasifikačního stupně:

Náměty pro obhajobu (formou otázek):

1. Jak se k užívání nepřechýlených podob ženských příjmení stavíte Vy sama? Jak byste odpověděla na otázky 13–16 Vašeho dotazníku? Změnilo nějak Váš názor na tuto problematiku psaní diplomové práce?

2. Co je podle Vás největším problémem užívání nepřechýlených forem příjmení v češtině?

3. Očekávala jste takovou míru tolerance ze strany respondentů (tj. relativně vysoké procento odpovědí „je mi to jedno“)? Do jaké míry je to podle Vás dáno také nerozhodností respondentů (tj. neznamená to někdy spíš „nevím“)?

Další poznámky k práci, kritické připomínky:

Markéta Kovrzková se ve své diplomové práci věnovala aktuálnímu a v posledních letech značně diskutovanému tématu, a to problematice funkcí a forem českých ženských příjmení. Zaměřila se na způsoby jejich přechylování od podob mužských, resp. na výhody a nevýhody takového tvoření, pozornost věnovala jménům domácím i cizím. Zabývala se jak hlediskem jazykovým a komunikačním, tak i problematikou legislativy. Té věnuje relativně velkou pozornost, zajímá se nejen o otázky spojené s ženskými podobami příjmení, ale například i o fungování ženských i mužských příjmení ve formálních komunikačních situacích obecně a o vyřizování žádostí o jejich změnu.

Výklad problematiky v teoretické části práce má sice kompilační charakter, jde ale o kompilaci kvalitní, zdařilou a obsahově i kompozičně promyšlenou. Relativně velkou část práce (15 stran textu) tvoří přehled přechylovacích pravidel.

Text je po obsahové i formální stránce dobře zpracován, splňuje kritéria odborného textu, zároveň je dobře čitelný, přehledný a jazykově čistý. Za zmínku stojí snad jen výklad termínu *antroponymum* jako *jméno vlastní* namísto adekvátního *vlastní jméno osobní* (s. 16–17). Na straně 22 je pak jako příklad omezování hláskových alternací uvedeno apelativní skloňování *hrách – hrachu* versus propriální *Hrách – Hrácha*, kde ale asi nejde o otázku hláskových alternací, ale o rozdíl v životnosti.

Praktická část práce vychází z výsledků dotazníkového šetření, jehož cílem bylo prověřit postoje uživatelů jazyka k využívání přechýlených a nepřechýlených podob ženských příjmení v komunikační praxi. Autorka si je dobře vědoma omezení, která vyplývají z malého a sociologicky nevyváženého vzorku respondentů, a závěry proto formuluje s velkou mírou opatrnosti.

Datum a podpis vedoucího práce:

30. září 2021

Jana Bílková